

JURAMAX

КРАЇНА ТВОРЧОСТІ

Стаття

**Відкрийте для
себе чарівний
Лісабон**

ст.12

Інтерв'ю зі

**Степаном
Процюком**

ст.16

Artpedia

**Paint Tool SAI
Гіперреалізм**

ст.31

**Анна
Крисенко**

Комп'ютерна
графіка

ст.4

Майстер-клас

**Як зробити
писанку**

ст.34

Цибулька

**Василина
Хміль**

ст.15

Головний редактор:

Юрій Бардич
Леся Гринько

Літературний редактор:

Леся Гринько

Верстка:

Юрій Бардич

Редколегія:

Аня Тарасенко
Ігор Кордис
Вадим Михайлюк
Оксана Луцюк

Дизайн титульної сторінки:

Юрій Бардич

Зображення на обкладинці:

рукоділля
"Зайка Стюарт"
автор: Євгенія Краснова

Випуск:

№7, Квітень 2016

Увага!

При передруках посилання на журнал "Країна творчості JURAMAX" обов'язкове. Редакція залишає за собою право скорочувати, редагувати статті, не завжди поділяє думки дописувачів, не несе відповідальності за достовірність інформації.

Наші контакти:**Телефон:**

+4369918260727

E-mail:

support@juramax.com
iurii_bardych@hotmail.com

Web:

www.juramax.com

Facebook:**офіційна сторінка:**

www.facebook.com/juramax.news

ВСТУПНЕ СЛОВО

Дорогі читачі журналу!

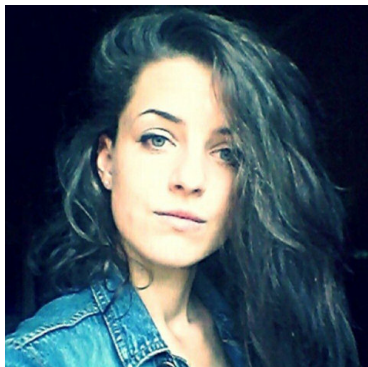
Ласкаво просимо до творчої країни JURAMAX! Ми щасливі порадувати вас уже сьомим номером журналу. Кажуть, число «сім» магічне, тож давайте дізнаємось, що воно принесе сьогодні.

Отже, в цьому випуску на вас очікує майстер-клас «Як зробити писанку», присвячений Великодню. Порадуйте знайомих і близьких незвичними писанками, навіть якщо ви раніше не пробували зробити щось своїми руками. Літератори знайдуть для себе корисну статтю про те, як створити негативного персонажа у романі чи оповіданні. А також їм буде цікаво прочитати інтерв'ю з популярним в Україні сучасним письменником Степаном Процюком. Якщо ваше серце жадає подорожей, то ви зможете перенестись думками у чарівний Лісабон і відкрити для себе незвичні місця однієї з найстаровинніших європейських столиць. Крім звичних рубрик «Що послухати», «Що подивитись» та «Що почитати», пропонуємо вам продовження рубрики «Цибулька», в якій публікуються короткі веселі історії. Ну і звісно ж, який випуск без талановитих робіт на різний гатунок, смак, колір і форму? Якщо ви любите справжнє мистецтво, красу та креатив, тоді ласкаво просимо на борт! Мандрівка обіцяє бути захоплюючою! ■

З найкращими побажаннями,
команда JURAMAX

ЗМІСТ

Вступне слово	2
Анна Крисенко. Комп'ютерна графіка	4
Ірина Медведенко. Поезія	8
■ Рубрика "Що почитати", автор Ігор Кордис	10
■ Рубрика "Що подивитися", автор Оля Гіряк	11
■ Рубрика "Подорожі". "Відкрийте для себе чарівний Лісабон", автор Вадим Михайлюк	12
■ Цибулька. Веселі короткі історії	15
■ Інтерв'ю зі Степаном Процюком	16
Руслан Трач. Картини	20
■ Стаття "Dark side of the moon або лихий близнюк вашого протагоніста", автор Ігор Кордис	24
■ Рубрика "Що послухати", автор Вадим Михайлюк	27
Надія Грип'їч. Рукоділля	28
■ Artpedia. Paint Tool SAI. Гіперреалізм	31
■ Майстер-клас "Як зробити писанку", автор Леся Гринько	34
Олександр Єлаш. Фотографія	38

Анна Крисенко

Україна, Київ

AnnaKris #164

вік: 20

Люблю малювати в різних техніках. Нещодавно почала розвиватися в графіці 2Д. Творчість – один із смислів мого життя.

Хижі в середовищі хижих

Програма: PaintTool Sai

2016

#14134

Човен

Програма: PaintTool Sai

2016

#14082

▲ Дівчина з кішкою

Програма: PaintTool Sai
2015
#13847

Воїн ►

Програма: PaintTool Sai
2016
#14135

Ірина Медведенко

Україна, Київ

Iren_Konst #1649

вік: 24

професія: редактор стрічки новин

рожі, весну, запах нової книги і близьких людей, які завжди підтримують мене і з якими ми "на одній хвили". Мої вірші розповідають про почуття, про те, як самовіддано жінка може любити чоловіка. Так, як це може тільки вона. ■

Жінка

Таким, як вона, стає самотньо в середині зими,
коли наливаються рани на пальцях її слізьми,
коли лоскоче у горлі дим від недавніх битв,
вона згадує всіх святих і слова молитв.

Забери її, хлопче. Та рана іще жива.
Вона ходить із нею світом, показує різні дива.
Її рана росте, неначе провалля в піску,
забирає у неї голос, забирає мову людську.

Віднеси її вглиб континенту, до північних озер,
зроби це, допоки іще знову хтось не помер.
Нехай вона буде слабкою, але твоя.
У неї своя печаль. І віра у неї своя.

Пам'ятай, такі, як вона, живуть лише раз –
їх важко примусити впасти і ще важче – знайти серед нас.
Їх зовсім неможливо помітити серед простих людей...
Вона йде. Завжди поруч іде.

Київ, 2016

#14488

Фото: uk.whatson.uk.com

Ніжність

Так тихо ще ніколи не звучало твоє ім'я,
таким прозорим ще ніколи не було повітря у нашому місті,
як тоді, коли ми рятували груди від колотих ран
і зігрівали долоні у позаминулому листі.

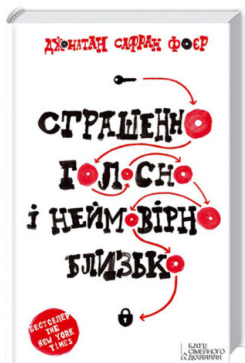
Вода підіймає нас, вода нас несе
подалі від бруду, від скалічених і прокажених.
Вода єдина рятує, вода – це наше все:
і солод в руках, і каті, і срібло в наших кишнях.

І мітки на рукавах, неначе шеврони,
й червоні троянди у грудях і на зап'ястках.
Нам залишають церкви молитовники і ржаві дзвони.
Мені не дає твоя віра скалічитись і упасти.

Марно чекати заходу сонця опівдні,
ще гірше – полишати писати про тебе світу.
Найкраще – то залишати відбиток на твоїх колінах,
знаючи, скільки насправді всього було пережито.

Київ, 2016
#14288

Джонатан Сафран Фоєр «Страшенно голосно і неймовірно близько»

Це пронизлива, неймовірна і зворушлива історія маленького хлопчика, який втратив свого батька під час теракту 11 вересня 2001 року. Після смерті батька в руки дев'ятирічного Оскара потрапляє конверт з ключем і написом «Блек». Малий вирішує знайти кожного Блека в місті Нью-Йорк, бо переконаний, що один з них має замок, до якого залишив йому ключ його батько. І всі ці зустрічі назавжди змінять його світ... Коли читаєш книгу, виникає питання, як... як такими простими словами можна передати такі глибокі й ніжні емоції. Від цієї книги хочеться або жити, або померти, настільки це пронизлива й емоційна книга. Вона не залишить нікого байдужим до подій. Не раз і не двічі ваше серце здригнеться в переживанні за малого хлопчика, що вийшов на шлях пошуку. Такі книги міняють світогляд. Недарма ж екранізація

Що почитати

2012 року з Томом Генксом і Сандрою Баллок була номінована на премію «Оскар».

фото: www.bookclub.ua

Грицько Чубай «П'ятикнижжя»

Не міг не написати про цю збірку. Просто зараз у наш складний час, коли поезія – це останнє, про що думають люди, я хочу, щоб ви взяли до рук цю книгу. Вона відкриє вам сповна чудовий, ніжний світ цього прекрасного поета. Торкне заховані струни у вашій душі і змінить кольори навколо. І впевнений, що вона наситить вас енергією та дасть, можливо, відповіді на важкі питання, а якщо й ні, то просто насититься цим величним ліризмом української поезії. Тут увесь Грицько Чубай такий, яким він був. Такий, яким залишився для нас. Слова його віршів леліють душу того, хто читає їх, і насичують позитивом до кінця. Ця книга – як лист у пляшці, вкрай важливе послання з минулого в майбутнє тим, хто може його відчитати, тим, хто зуміє проростити у серці живі слова.

«...і стільки ворогів було в народі, що й весь народ був ворогом собі».

фото: litakcent.com

Ігор Кордис

Україна, Самбір, Львівська область

Води слонам/Water for Elephants (2011)

фото: loloka.to

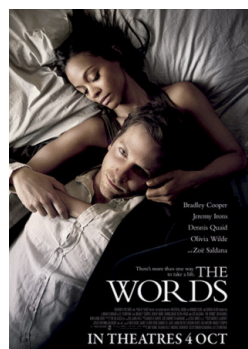
Події цього фільму відбуваються в час Великої Депресії. У центрі уваги – молодий ветеринар, який, маючи у своєму житті все, в одну мить постає перед вибором: як жити далі після смерті батьків? Доля закидає його у бродячий цирк, де він і знаходить себе, а разом з тим і незабутні пригоди, які змінюють все його життя. Першою його увагу привертає Марлена, яка виявляється дружиною Август, головного керівника цирку. Август надзвичайно жорстокий. Його кохання з панічним страхом втратити Марлену межує з божевіллям. Вона і красуня, і легко всьому навчається. Одним словом, зручна і необхідна річ, яку, на відміну від тварин, Август 10 разів подумає, ніж зіпсує побоями. Джейкоб і Марлена зближуються, доглядаючи за слонихою Розі, яку нещадно били крюком. Коли Август ді-

знається про їхній роман, просто не тямить себе від люті. Загалом, у фільмі підняті найактуальніші проблеми як 30-х рр., так і сьогоднішніх днів: втрата близьких, безробіття, агресія у сім'ях, застосування насилля до тварин і безкарна жорстокість у відношенні до людей. Фінал надзвичайно цікавий, вартий того, щоб прожити з героями цю історію. ■

Слова/The Words (2012)

фото: theurbanwire.com

Про цей фільм можна сказати так – історія про історію історії. Тут присутні кілька ліній сюжету, які є прямо залежними одна від одної. Молодий хлопець закохується з першого погляду, починає зустрічатися з дівчиною. Спочатку у них все добре, але потім починається чорна смуга, яка так і не закінчується. Друга гілка розповіді показує нам молодого письменника, який не може знайти себе, свій стиль і написати щось вартісне. Але раптом йому в руки потрапляє рукопис невідомого. Він переписує його як свій, але не наважується видати. Через деякий час книга доходить до видавництва. Але після цього письменник зустрічається із справжнім автором цієї книги, який розповідає свою історію. Муки совісті через вкрадену роботу не дають спокою письменнику і він не знає, як припинити свій душевний біль. Цікаво, як буде жити наш герой, дізнавшись, що старець помер і ця тасмниця відома тільки йому? Окремо варто відзначити сильний музичний супровід, завдяки якому драматизм ситуації збільшується кожної хвилини. ■

Оля Гірняк
Україна, Львів

Відкрийте для себе чарівний Лісабон

Здрастуйте, дорогі читачі креативного журналу! Навіть якщо ви заядлий домосід, комп'ютерний фан, чи просто людина, яка не звикла нікуди їхати, мені знайдеться чим вас заманити :)

Нині поговоримо про одне з найдавніших міст Європи – Лісабон. Столиця Португалії складає

собою цікаву суміш старого з новітнім. Тут легко сплітаються такі дива, як середньовічні замки в центрі міста, де щорічно проводиться пивний турнір, неймовірної краси архітектурні об'єкти у вигляді пам'ятників, монастирів та музеїв, а також найновіші торгові центри та комерційні зони.

В Лісабон варто поїхати через низку причин: доступність, краса, гастрономія. Для гарного

відпочинку ви з легкістю знайдете недорогий готель або хостел. Є цілі зони з домашніми затишними кафешками, де нагодувать традиційними стравами і де ви зарядите свої емоції завдяки живій музиці «фадо» на гітарах.

Хочете пробігтись по комерційному центру? Коломбо дає вам цілих три поверхи насолоди. Він настільки великий, що там є найсправжнісінькі вулиці, а охорона їздить на електроскутерах! А якщо ви хочете після покупок прогулятись по набережній, тоді вам у Вашко да Гама (так, вони на-

зивають свої центри іменами великих португальських мореплавців).

Хочете побувати у справжніх середньовічних замках? Не проблема. 40 хвилин на електричці, і ви опинитесь в Сінтрі і зможете прогуляти по кімнатах і залах. Мені було би моторошно жити в такій величезній оселі... Але повернімось до самої столиці. Я рекомен-

дую побувати у «Високому кварталі» або Bairro Alto. Це дуже колоритний район, де на вас чекають малюсінькі кафешки, магазини сувенірів, гірлянди та прикраси на вулицях... А вночі там справжня емоційна феєрія із пабами та тусівками. Вдень туди можна доїхати на старовинному трамвайчику, який піднімається вгору під дуже крутим нахилом.

О, це ще одна особливість Лісабону – гориста місцевість. Мабуть тому тут ще не розвинений бізнес по оренді велосипедів, який вже давно процвітає в сусідній Іспанії та Франції. Оскільки Португалію добряче потріпало після одного землетрусу 1755 року, з тих пір тут заведено будувати дуже міцні будинки із широчинними стінами.

Обов'язково відвідайте зону Belem, де ви побачите знамениту вежу, пам'ятник першовідкривачам, та зробите сотні фотографій біля музеїв та фонтанів.

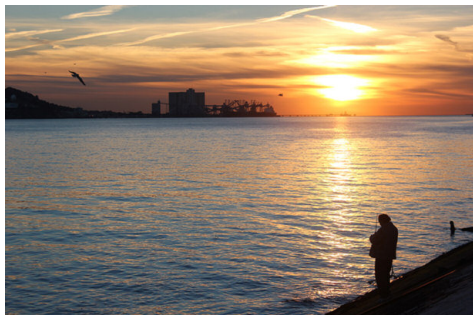

Мої особисті враження від цього міста складно описати в одному реченні. Приїхавши сюди ще юнаком і побачивши всюди жваву динаміку, я відразу закохався в цю столицю. Кожне із описаних місць – я там бував. Емоції

б'ють через край! Навіть нині, гуляючи з друзями, я пригадую в душі той трепетний стан, коли вперше проходив тими чи іншими вулицями і покоряв Лісабон.

Ну і на закінчення, самі португальці дуже дружелюбні. Вони з радістю підкажуть вам, що і де, ще й побажають при цьому гарного дня. Тож незважаючи ні на що, у цій країні вас чекає гостинність, ейфорія і незабутні враження!

Автор

vadymmykh #1117

Вадим Михайлюк

Португалія, Лісабон

Tsybulka.com

ДИТИНКО, ТА ТО ЦИБУЛЬКА!

автор: Veselka

Це сталося ще тоді, коли не було мобільних телефонів. Приїжджаю я додому з навчання (важливо – це осінь була), стукаю в двері в особняку – нічого, дзвоню в дзвінок – нічого! Значить, нікого нема дома, хоча мав бути тато (може, пішов у магазин). Ключі я забула, почала їх шукати: під ковриком, під вазоном – нема! Згадую, що у нас з підвалу надвір виходить маленьке віконечко, правда, розділене трубою, але не пополам, а так, що одна частина більша. Лампочка в голові спрацювала) Тест – просунула голову – ок, значить пролізу вся. Почала лізти ногами, п'ята точка пролізла – ура! Стою ногами в підвалі, зігнута

буквою “Г”, а верхня частина мого тіла виглядає з віконечка знадвору, і регочу) Але найсмішніше чекало мене далі! Виявляється, моя голова не індикатор того, пролізу я в дірку, чи ні! Не пролізли груди, стою, думаю) Скинула гольф, стою в білизні) Добре, що вікно з підвалу виходить на наш задній двір, бо мені довелося зняти і бюстгальтер) Руками допомогла своїм грудям по черзі пролізти через те вікно. Хух, я в підвалі. Одягнулася, відкриваю горизонтальні двері над головою (віко), а над ними стоїть мій сонний тато з палкою заведеною над головою... ■

У вас є цибульки?

Тоді ми запрошуємо вас на

tsybulka.com

Степан Процюк

ПИСЬМЕННИК

«Літературний талант і відомість не завжди одне і те ж»

Сьогодні про українську сучасну літературу ми поговоримо з івано-франківським письменником Степаном Процюком, твори якого перекладені кількома іноземними мовами і викликають різні враження, але аж ніяк не залишають читача байдужим.

Степане, Ви один з найконтroversійніших письменників України, який старається не залежати від обставин і уникає попсовості. Як, на Ваш погляд, співвідноситься свобода творчості з літературним ринком і сучасним читачем?

Це насправді складне запитання, в тому числі і етично складне (посміхається). Цілком не залежати від обставин може лише мертвий. Або це спеціально продумане позерство.

Письменник не може повноцінно працювати, навіть маючи неабиякий талант, коли в нього у кишені порожньо, коли він має відповідальність не лише перед собою. Про це добре сказав Еміль Золя – «Якщо у тебе в кишені десять су, ти будеш мислити на десять су». Диктат світового літературного ринку, що враховує невисокі і невироблені читацькі смаки, міг би зараз і Германа Гессе пригнітити...

У мене ще є певні якості характеру, які в українських умовах не надто сприяють кон'юктурі ринку. Я ніколи не вмів підлабузнюватися, не був пустопорожньо балакучим. Сприймаю і відчуваю людей, відповідно будуючи з ними свої стосунки, незалежно від соціального статусу, незалежно від того, у якому стані на нинішній день їхня кар'єра.

нішній день їхня кар'єра. Якщо я з кимось насправді подругую – це надовго.

Можна зробити висновок, настільки мені буває «легко»... Але, з іншого боку, за певну свободу творчості треба розплачуватися...

Ні про що не шкодую. Лише хотів би, щоб український і діаспорний читач більше прочитали моїх книг. Обіцяю, що на їхніх сторінках нудно не буде. Але не обіцяю, що буде легко...

У Вашому першому романі «Інфекція» Ви заторкнули проблему русифікації України. Як Ви гадаєте, що змінилося з того часу і чи актуальна ця проблема нині?

У романі, який зараз пишу, «Травам не можна помирати», проблема русифікації України після так званої Великої Вітчизняної війни займає одне із чільних місць.

Поки що змінилося небагато. Русифікація тривала століттями. Окрім того, не будемо забувати і про гнучкі шії багатьох українців, які найбільше прикладалися до русифікації. У прислів'ї сказано: «Не так тії вороги, як добрії люди». Якщо би Україна втратила власну мову, то на її території відбулася би така собі «ірландизація», коли навіть смерті героїв визвольної

боротьби не допомогли б врятувати підставові цінності...

Переконаний, що цього вже не ніколи не станеться. Особливо після революції гідності, коли не лише за свободу України, але і за базові європейські цінності була пролита кров і віддано сотні, а підчас війни тисячі молодих життів...

Ваш роман, номінований на Шевченківську премію, «Під крилами Великої Матері», присвячений Майдану. Як би Ви оцінили розвиток української нації, починаючи від розпаду СРСР до Майдану, і яку роль у цьому розвитку відіграла молодь?

Свій роман «Під крилами великої Матері» я писав у якомусь ідеалістичному запалі, як кажуть, серцем... Події там розгортаються від листопада 2013 року до березня 2014 року, коли фактично розпочалася гібридна війна. Я не історик, тому не буду настільки легко-важно-сміливим, щоб відповідати на це запитання, бо слід говорити надто довго. Надто складне і болюче це запитання... Я відповім кількома строфами різних українських поетів. Іван Франко: «Та прийде час і ти огнистим видом засяєш у народів вольнім колі».

Олег Ольжич: «О нації, дужа і вічна, як бог».

Андрій Малишко: «Самольоти гудуть, а на захід – фронти і фронти//Україно моя, мені в світі нічого не треба, тільки б голос твій чути і ніжність твою берегти».

Якщо подивитися на сучасних українських письменників та інтелектуалів, то, на Ваш погляд, чи виконують вони свою суспільну функцію?

Мені важко про це судити однозначно. Як писав поет, «Лицом к лицу лица не уви-

дать./ большое видится на расстоянии». Десь виконують, десь ні. Можливо, частині українських інтелектуалів середнього покоління варто бути менш егоцентричними (хоча той егоцентризм і прагматизм може бути добре прихованим) при певних справах, які не дають швидкого результату.

Загалом, людина є недосконалим створінням. Й інтелектуали будь-якої національності, втім числі українські, окрім певних розумових якостей, мають всі людські вади, лише у різних пропорціях. Навіть дерева у лісі не є рівними, то що вже казати про homo sapiens...

Чи зараз Ви працюєте над якимось твором? Якщо так, то над яким?

Так, вже казав, що пишу новий роман. Робота йде нелегко. Якщо дозволите, ось пост про це із моєї фейсбучної сторінки:

«Один раз, друзі і френди, опишу свою літературну «кухню», кому цікаво, зокрема, минулу суботу і неділю. Вже пролетіло три місяці, відколи я почав писати роман «Травам не можна помирати» про сімдесяті роки в радянській Україні.

Спершу написав близько двадцяти розділів – і був, наївний, щасливим. Потім відчув якусь фальшивість окремих місць і навіть окремих

розділів. Після довгих роздумів, «делетнув» майже половину, чого ніколи не робив раніше. Кожен день, якщо є найменша можливість, проводжу за читанням відповідної літератури 5-6-7 годин. Якщо вдається – ще пишу деякі деталі до корпусу тексту або й окремі розділи, намагаючись повністю вживатися у той час.

Розділ про нічний привид матері на київських вулицях, що має всього 4 тисячі знаків, забрав у мене два дні. Щойно я докінчив деякі деталі. Іноді, п'ючи каву у каварні, радію, що не живу зараз у 70-их, бо значну частину доби перебуваю там...

Хотів би написати непоганий роман з Божою та людською допомогою. Бо той час у нашій літературі ще фактично не озвучений у всіх моторошних суперечностях....

Як Ви оцінюєте сучасну літературу молодих поетів та письменників?

Чому, на Ваш погляд, поезія в Україні не є популярною? Що би Ви порадили молодим літераторам для того, щоб писати на високому рівні і стати відомим? Чи завжди перше є передумовою другого?

Поезія не є насправді популярною ніде, за гамбурзьким рахунком. Є багато поетоскептиків. Але саме поезія є царицею літератури. На цю тему я написав роман «Жертвопринесення». Літературний талант і відомість, згодьтеся, не завжди одне і те ж. Франц Кафка чи Георг Траклъ були талановитими? Безперечно. Для так званої «відомості» чи успішності потрібно чимало якостей характеру, навіть збігів обставин і елементарного везіння зустріти ту чи іншу важливу людину в потрібний час у потрібному місці. Чудово написав про подібне

Павло Тичина: «Товариство, яке мені діло, чи я перший поет чи останній?//Товариство, яке мені діло, чи я пізній предтеча, чи ранній». Зараз час настільки змінився, що будь-які добрі старі рецепти-порадники є дуже відносними...

Наскільки сучасна читацька аудиторія розвинена в плані літературного смаку? Чи потрібна, на Вашу думку, цензура?

Як співається в пісні, «я вам не скажу про всю

Одесу, вся Одесса
очень велика». Читач – різний. До прикладу, у мене є читачі, які знаходять у моїй прозі навіть додаткові екзистенційні сенси, які я не намагався туди вкладати. З іншого боку, звісно, що є читачі із словниковим запасом Елочки-людожерки (посміхається). Цензура? Я не цензор – не знаю. Звісно, якщо у книгах пропонується людиноневисництво, нетерпимість, то такі

книги не сприяють здоровому духовному клімату планети.

В якому аспекті важлива художня література для сучасного «швидкісного» покоління, зорієнтованого на максимальний успіх з мінімальними затратами, і, водночас, яке має свої депресивні стани, зобумовлені специфікою інформаційного суспільства?

От саме для них і важлива художня література, особливо психологічна проза. Будь-які карнавали, будь-які розваги і видовища неспроможні передати всі ці печальні, веселі,

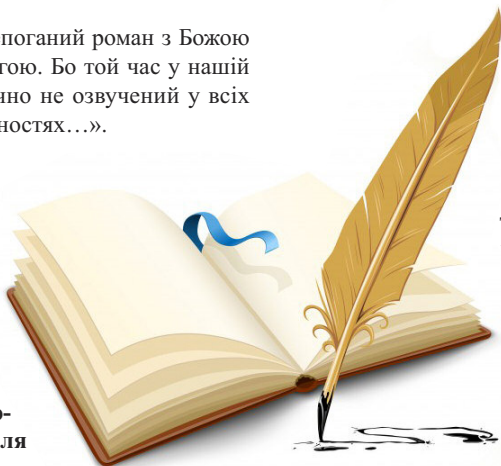

Фото: Руслан Булгаков

трагіфарсові – всілякі коливання наших душ. Лише завдяки літературі вдумлива від природи молода людина зможе краще пізнати і зрозуміти себе.

Чи є у Вас хобі, зокрема щось, що Ви любите робити своїми руками?

Малим любив ліпити з пластиліну різні фігурки, а також прив'язувати іграшки за ниточки, влаштовуючи собі таким чином домашній ляльковий театр, де я був і самотнім глядачем, і розпорядником. І зараз, коли бачу пластилін, і маю можливість та час, іноді люблю зліпити для себе якусь химерну фігурку (сміється).

Що би Ви хотіли побажати нашим читачам, молодим поетам та письменникам?

Завжди бути самим собою. Принаймні, завжди намагатися. Коли ми одягаємо на себе чужорідні і чужотілесні маски, через якийсь час неминуче відбувається душевна деформація. Тобто, кажучи іншими словами, ми не впізнаємо самі себе. А що насправді може бути страшнішим у житті, ніж загубити свою вроджену сутність? Кожен із нас бачив людей, які вдають із себе тих, ким вони не є насправді. Це часто жалогідне видовище, коли вдуматися... Словом, справжності і щастя-здоров'я всім!

Інтерв'ю провела Леся Гринько

Руслан Трач

Україна, смт. Верховина

Ruslan #1230

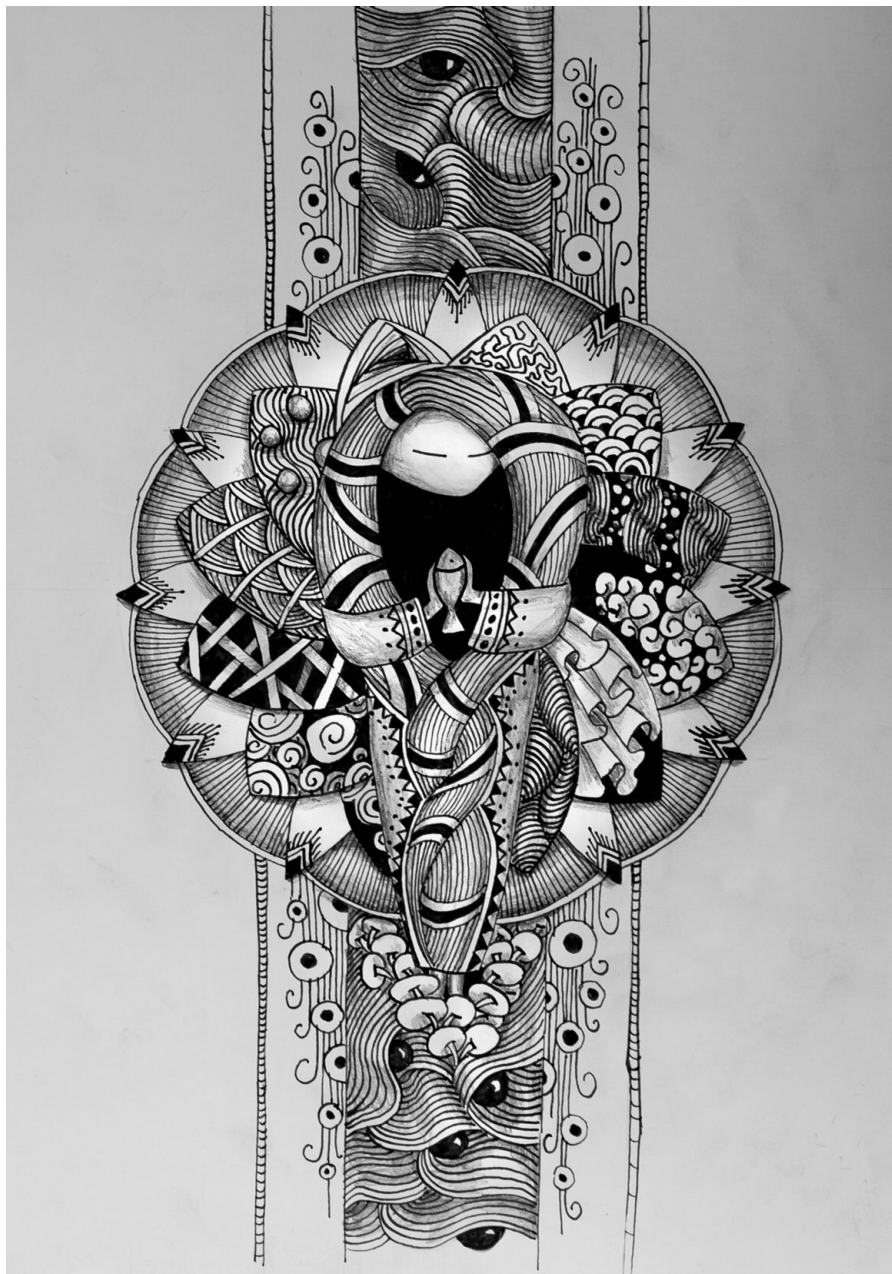
професія: фотограф-фрілансер

Малюнки задумувалися як ілюстрації для віршів Власти Властенко; за багато років нашої співпраці з поетесою намагався відтворити її вірші у фотографії, але поезія Власти настільки багата образами, що поки що цього мені не вдалося здійснити. Завжди мріяв зайнятися малюванням, але, розуміючи що ця справа складна і вимагає серйозної підготовки, не брався до нього. Недавно познайомився з технікою Зенарту, яка дозволяє займатися малюванням без особливої художньої підготовки. Техніка цікава сама по собі і має за призначення більше досягнення медитативного стану, ніж створення малюнка. Це перші експериментальні роботи, виконані тушшю. ■

Матеріали: туш. Техніка: зенарт. 2016

Dark side of the moon або пихий близнюк вашого протагоніста

Погодьтеся, в кожного хорошого героя має бути злий відповідник. Так має бути, бо інакше не буде конфлікту і сюжет кане в Лету, так і не народившись. Проте процес створення Антагоніста, Антигероя, Лиходія такий самий важкий, як і процес створення Протагоніста, захисника добра і всіх знедолених.

У попередній статті я говорив про те, що в нашому житті не буває нічого абсолютно білого і такого ж чорного. В реальності все неоднозначно, світло може обернутися в темряву і навпаки. Проте завжди будуть протилежності. У всіх відомих героїв були поганці, що ворогували з головним представником світлих сил. В Супермена – це Лекс Лютор, у Роланда – Багрянний Король, у Фауста – Мефістофель. То ж яким має бути втілення зла?

Не забувайте, що кожен був колись добрим, навіть Чарльз Менсон колись лежав у люлі в пелюшках. Та потім все міняється. Життя робить людину черстою, пихатою чи зазною. Так і з вашим Антагоністом. І як же ж його створити, спитаєте ви. А просто. Створіть відразу двох ідентичних Протагоністів, наділіть їх обох схожими якостями, як добрими, так і поганими. А тепер притлумте в одному з них добрі якості. Нехай його амбіції і мрії не стримуються нічим, хай він буде готовий на все ради досягнення мети. Придумайте собі мимо вашого основного сюжету історію падіння од-

ного з героїв. Як? А згадайте фільм «Зоряні війни». Не знаєте такого фільму? Окей, я зроблю вигляд, що не чув цього! Перегляньте його ще раз. Там чудово показано перетворення Енакіна Скайвокера в Дарта Вейдера, одного із знакових втілень зла в кіноіндустрії. Придумайте і собі таку історію свого Антигероя, не обов'язково включати це в сюжет, але якщо ви зробите це, то ваш твір лише виграє від цього; прочитавши історію головного Антигероя, читач може навіть проникнутись симпатією до цього лиходія, додайте в історію падіння трохи драми і у вашого Антагоніста буде стільки симпатиків, як і в Протагоніста. Пам'ятаєте, як люди симпатизували Снейпові (що ж, зрештою, він не таким вже й гадам виявився), ще до того, як вияснилося, хто він.

У кожного Антагоніста є свій шарм, всі погані хлопці не симпатюлі (але й не страшки), проте мають в собі щось таке, що тягне до себе, дозволяє мимовільно поспівчувати цій людині, яка бореться проти всіх і самого себе. Шарм, як й ізюм в кексі, коли його забагато, то все паскудно. Шарму має бути достатньо, але не багато, пам'ятайте, ви не няшку якусь опи-

Фото: Руслан Грач

суєте, а Вселенське Зло, воно викликає симпатію, співчуття, але не прив'язаність чи прихильність, попри все, ви даєте зрозуміти, хто він, і що готовий зробити, щоб добитися свого. Перш за все розкрийте Антагоніста читачеві, дайте зрозуміти його мотиви, хто він і звідкіля прийшов, для чого він доскіпався до вашого головного Протагоніста, що їх обох зв'яже. Не забувайте про вплив Головного Поганця на вашого Протагоніста. У двобоях ваше добро загартовується, стає сильнішим. Як і в житті, так і в книгах, зло не можливе без добра. У них спільна історія, спільний шлях, один хоче щось зруйнувати, інший спасти.

Не робіть вашого Антагоніста повністю злим (в житті все неоднозначно, пам'ятаєте?), залиште йому хоча одну з добрих якостей. Щось доброго повинно теплитися в цій темряві – це дасть вашому Антагоністу харизми. Щодо харизми, дайте щось, що по-особливому відрізнятиме його від усіх. Якийсь символ чи

браслет, що він його носитиме всюди з собою, можливо він дістався йому від батька, якого він сам і вбив ради досягнення бажаного, проте відчуючи провину і любов до батька, він зберіг цей браслет, щоб пам'ятати про свій гріх. Точно так само плюс до харизми додає усмішка, так-так вона має бути в кожного Антагоніста, а ще погляд, зіграйте на цих двох речах, комбінуйте їх, показуючи характер Поганця:

«...востаннє він глянув у обличчя того, що стояв на його шляху. В наляканих очах приреченого на смерть відбулося дуло револьвера, а поверх нього обличчя вбивці, на якому блукала іронічна, знущальна посмішка, в холодних очах не було нічого, окрім абсолютної, глузливої темряви і смерті...»

Як на мене, то ще однією важливою деталлю Антагоніста є його голос. Голос – це дійсно важливо, хто б що не думав, адже він відбиває характер дійової особи і несе величезне енер-

гетичне посилення. З його допомогою антагоніст здатний злякати, викликати прихильність до себе, змусити вірити, заспокоїти і багато чого ще. Інтонації грають не менш важливу роль: якщо Антагоніст хитрий і вважає за краще діяти не лише силою, але і розумом, щосили використовуючи свою дотепність, то і голос у нього буде таким самим – глузливий, лукавий і, можливо, він навіть трохи розтягуватиме голосні. Якщо холодний і обачливий – стриманий, жорстокий, і слова він, швидше за все, вимовляти буде виразніше і різкіше.

Секрет успіху вашого лиходія – періодичність його появи в оповіданні. При першій своїй появі він повинен зачепити читача, при усіх подальших – підігрівати його інтерес, примушувати бажати, щоб він мелькав на сторінках все частіше, щоб було більше сцен з його участю. Дайте читачеві маленькі дози свого Антагоніста, ніколи не робіть його центральним діючим обличчям. Чим частіше з'являється Антагоніст, тим більш нецікавим він стає. Так, його образ необхідно повністю розкрити, але не за допомогою перенесення оповідання на нього.

А тепер реалістичність образу. Основна помилка більшості авторів – поміщаючи персонажа в певне середовище, вони абсолютно забувають про те, що він повинен злитися з ним. Наприклад, якщо ваш Антагоніст перенісся з минулого в сучасність, він не почне різко носити кольорові футболки і рвані джинси, а також вживати сучасний сленг. Ні, йому знадобиться час, щоб пристосуватися до нового середовища, відчутти себе впевнено в ньому, та і навіть тоді він поводитиметься не так, як більшість людей – його мова буде ста-

Фото: Руслан Троч

ромодною, як і поведінка в цілому. Лиходій повинен органічно виглядати у світі, в якому опинився.

Антагоніст – це один з найскладніших дійових осіб в літературі. На них багато чого тримається, вони як черепаха, на якій, за старим переконанням, тримається містецтво. Проте вони мають багато спільних рис з Протагоністами, вони як брати-близнята, що стоять по обидва боки барикад. Так, є багато критеріїв для створення Антигероя, але найголовніша – це ваша фантазія, користуйтеся нею сповна і хай вам щастить!

Автор

Verlen #1218

Ігор Кордис

Україна, Самбір, Львівська область

Що
послухати

Гегееееей, люди! Готові сьорбнути трішки драйву і чудової музичної енергії? Я сьогодні підготував для вас особливі треки. Один з них написаний моїм другом і колегою! Але давайте по порядку.

Починаємо із треків, які пруть! Ритмічні, із хорошими партіями та тембрами. А другий з них порадує казковим ніжним вокалом чарівної Лори Брем.

Stone & Madnap – Oracle

Varien feat. LauraBrehm – Valkyrie

Далі переключимось на діп музику: глибоку, чуттєву, ритмічну. Вона прекрасно підійде для тусовок чи душевних посиденьок «ін да хаус».

DaFoix – Without A Doubt

Toly Braun – Give Me Your Hand (Original Mix)

Якщо захочеться побути наодинці, помріяти, наче березневі кошенятка, ось вам чудова компанія:

M83 – Wait

SamSmith – Howwill I know

А якщо ви хочете почати щось грандіозне і вам треба треку в ритм, не шукайте далі:

OllyMurs – Never Been Better

Naeba & Lukas Wawryca – I Love My Angel (Syntonia Remix)

Традиційний прихід весни відзначає, мабуть, кожна країна. Для всіх це свято переродження, оновлення, вхід у краще життя. В Україні популярні веснянки-подольночки, в Росії масляниця, в Іспанії фальяс... Яким би не був ваш початок весни, я пропоную налаштуватись на хвилю позитиву і послухати жваву підбірку музики. ■

Вадим Михайлюк

Португалія, Лісабон

Надія Грипич

Україна, Ірпінь

eNGi #1658

вік: 28

професія: фінансист

Люблю створювати красу та гармонію, маленькими деталями доповнювати образи. Обожаю стиль етно, але відкрита до нового і пробую себе в різних напрямках. Моє найбільше творче захоплення – полімерна глина! Це дивовижний матеріал, що дозволяє створювати найрізноманітніші вироби. ■

Атаро ▼

Матеріали: полімерна глина, бісер, намистини

02.2016

#14480

Лимон і м'ята

Матеріали: полімерна глина

Техніка: рваний край

09.2015

#14484

Мандрівка морем

Матеріали: полімерна
глина,

металеві підвіски,

кришталеві намистини

Техніка: екструдерна тех-
ніка

04.2016

#14491

Екструдерна техніка

(лат. extrusio — «виштовхування») — це загальна назва

різних технік роботи з екструдером. Екструдер — це зазвичай металевий шприц з різними насадками, який дозволяє отримувати дуже багато різних ефектів. Процес роботи полягає в проштовхуванні матеріалу через формувальний отвір.

Ця техніка використовується також у виробництві будівельних матеріалів, та в харчовій промисловості, зокрема, так роблять макаронні і кондитерські вироби. ■

Paint Tool SAI це програма, розроблена японськими фахівцями в області комп'ютерної графіки, і дуже зручна для прикладного малювання. Чудово підходить для тих, хто хоче малювати на комп'ютері, але не відчуває особливого бажання розбиратися у величезній кількості функцій і складному інтерфейсі.

SAI не вимагає стільки ресурсів комп'ютера, скільки потрібно іншим графічним редакторам – програма хоч і дуже схожа на Photoshop, проте легка, в ній немає абсолютно нічого зайвого, а інструменти зручно налаштовуються. Саме тому вона так полюбилася всім, хто любить малювати персонажів аніме.

Paint Tool SAI є лідером серед графічних редакторів для створення приголомшливих ілюстрацій у стилі манга. ■

Автор ілюстрації: Анна Крисенко
Дівчина-літо
2016
#14083

Гіперреалізм це художня течія 1990-2000-х років у живописі та скульптурі, яка базується на фотографічно точному відтворенні реальності. Сучасний гіперреалізм ґрунтується на естетичних принципах фотореалізму, але на відміну від нього, не копіює буквально повсякденну реальність. Об'єкти і сцени гіперреалістичного живопису надмір деталізовані, щоб створити ілюзію реальності, але без переходу в сюрреалізм. Часто гіперреалістичні роботи можна сплутати з фотографіями, але насправді вони намальовані рукою свого талановитого автора. ■

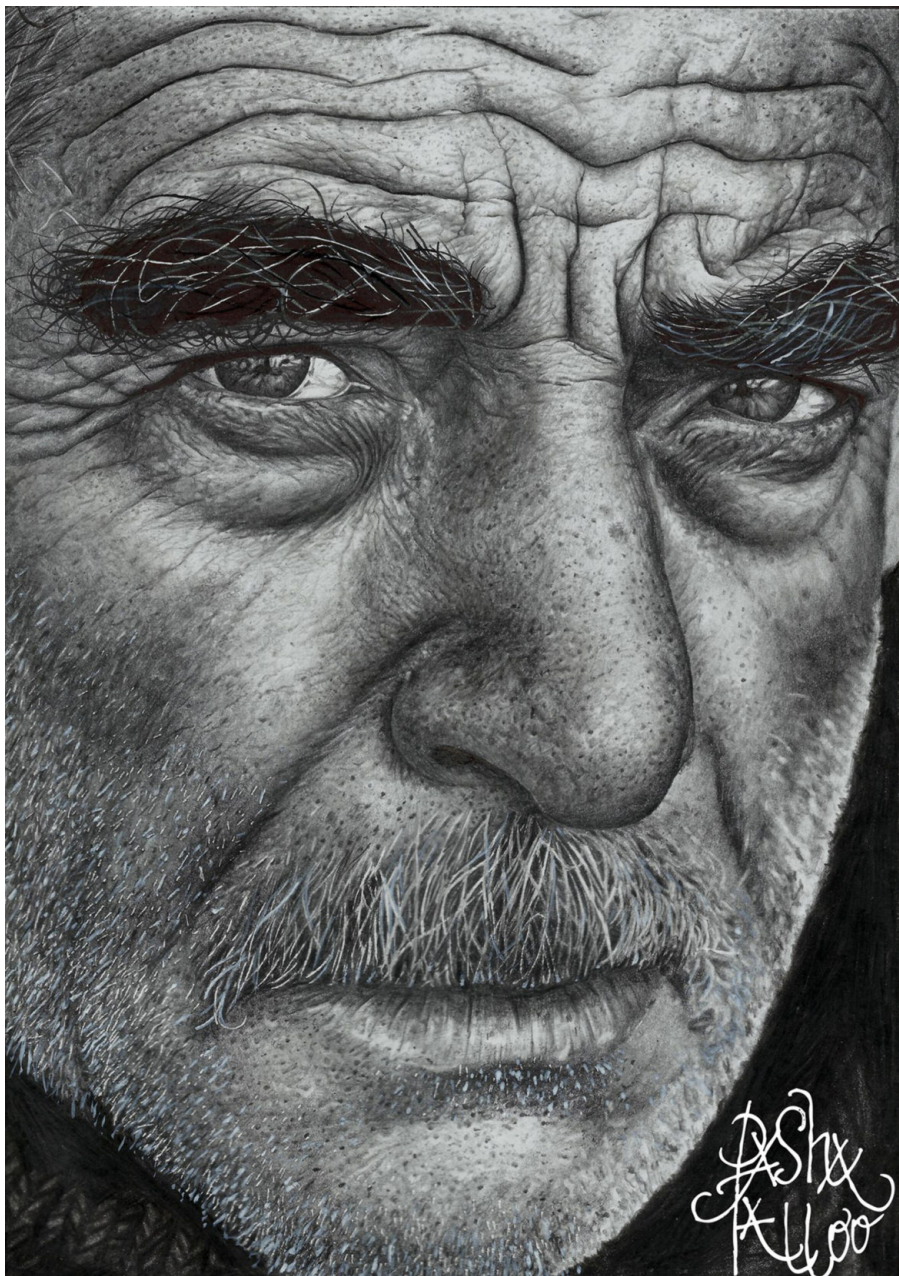
▼ Автор ілюстрації: **Павло Стасіна**
Black water

Матеріали: прості олівці, маркер, розтушовки, гумка
#12536

Автор ілюстрації: **Павло Стасіна**
Old man

Матеріали: прості олівці, маркер,
гумка
#9714

ЗРОБИТИ ПИСАНКУ

Нам знадобиться

біле яйце • писачок • бджолиний віск • оцет • м'яка тканина • вата • свічка •
жовта, оранжева, червона та вишнева фарби для писанок • ложка

1

Підготовка

Яйце повинне бути обов'язково біле і не варене. Також важливо, щоб віск був справжнім бджолиним, інакше він буде відпадати від яйця. Щоб отримати вишневу фарбу, я змішувала чорну і червону, підбираючи потрібну пропорцію. ■

Готуємо всі 4 фарби, як написано на упаковці. Дуже вигідно наливати їх в баночки, які щільно закриваються, щоб використати їх ще не один раз. Стираємо напис на магазинному яйці оцтом, а також протираємо всю поверхню. Руки повинні бути чистими, бо на білому яйці буде видно всі відбитки. ■

2

3

Олівцем легенько креслимо дві паралельні лінії так, щоб вони утворювали смугу, яка проходить через вершини майбутньої писанки. На нерівній поверхні рівні і паралельні лінії – це зовсім інше, ніж на папері, тому на яйце потрібно дивитися з різних боків, щоб упевнитися, чи все правильно. ■

4

Запалюємо свічку і нагріваємо писачок. Товстішою його стороною набираємо віск, а тоншу розігріваємо над полум'ям. Вказівним пальцем правої руки опираємося на яйце, так легше малювати. Креслимо по слідах олівця

їх можна буде стерти, найкраще для

цього підходить гнучка гумка, як на поперед-

ньому зображенні. Все те, що ми зараз накреслимо, в результаті буде білим. ■

5

Проводимо ще одну паралельну лінію збоку, щоб ширина смужки, яка утвориться, приблизно дорівнювала половині ширини центральної смужки. Тоді проводимо ще одну таку лінію і повторимо те саме з другої сторони. Якщо дивитися на яйце збоку, має утворитися овал, який повторює його форму. ■

6

Олівцем креслимо ромби всередині центральної смуги, лінії мають бути паралельними. Якщо наприкінці останній ромб не поміщається, то стираємо лінії, і креслимо по-новому. ■

7

Повторюємо лінії воском. Креслимо в бокових смужках трикутники, які дотикаються до ромбів. Заштриховуємо деякі трикутники, як показано на зображенні, а в центрі ромбів ставимо крапки. ■

8

Кладемо яйце в жовту фарбу так, щоб воно було повністю покрите. Коли воно стане насиченого відтінку – витягаємо на м'яку тканину і промокаємо всі краплі, тоді колір буде всюди однаковим. Послідовність фарб йде від ясної до темнішої. ■

9

Все, що ми замалюємо зараз, буде на писанці жовтим. Варто додавати багато елементів ясних кольорів, щоб писанка не була надто сумною і темною. Заштриховуємо трикутники всередині центральної смуги на робимо хрестики через крапки, які ми поставили на кроці 7. Збоку в овалі можна написати «Христос Воскрес!» та рік виготовлення писанки. ■

10

Кладемо яйце в оранжеву фарбу. Повторюємо дії. Те, що ми намалюємо зараз, під шаром воску залишиться оранжевим до самого кінця. Малюємо квітки в ромбах, ставимо крапки в смужках справа і зліва, а також подовгісті точки з самого краю, в овалах. ■

11

Ставимо яйце в червону фарбу. Після цього замальовуємо трикутники по краях. Замальовуємо щільно, не залишаючи найменших точок. ■

12

Кладемо яйце у вишневу фарбу. Витягуємо нашу писанку, вона, зрозуміло, чорна і не дуже вражає, але це ще не кінець. ■

13

Запалюємо знову свічку, підносимо збоку до полум'я писанку так, щоб віск починав розпливатися, і акуратно стираємо його м'якою тканиною. Ту частину, де віск вже стертий, обертаємо донизу, і знову підносимо до свічки тим боком, де є віск. В протилежному випадку писанка може почорніти від диму свічки. Таким чином стираємо весь віск. ■

14

Насамкінець писанку можна полакувати, щоб фарба не розпливалася від води.

Підходить для цього навіть прозорий лак для нігтів. Оскільки сирі яйця псуються, раджу пробити дві невеликі дірки на двох вершинах писанки і видути вміст. Рештки витягаємо шприцом без голки. Дірки заліплюємо білим воском або вішаємо на нитку з китицею. ■

Майстер-клас підготувала

Леся Гринько

Melaverde #3

Олександр Єлаш

Україна, Чернівецька область, м. Хотин

sandyk #1578

вік: 26

професія: фотограф, токар по дереву

Займаюсь фотографією вже більше п'яти років, фотографую для свого задоволення. Також займаюсь токарною справою. ■

Фотоапарат: Canon 7D ▼

Місце: біля річки Дністер

28.08.2015

#13558

▲ Фотоапарат: Canon 7D
Місце: біля річки Дністер
28.08.2015
#13392

Фотоапарат: Canon 7D ▼
Місце: біля річки Дністер
28.08.2015
#13555

www.juramax.com